

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **NET and GAMES a.s.**, se sídlem Bednářova 621/29, Brno, zastoupena JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **město Aš**, se sídlem Kamenná 473/52, Aš, zastoupena JUDr. Janou Wenigovou, advokátkou se sídlem Jateční 6, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 25. 1. 2016, č. j. MF-206/2015/34-14/2901-RK, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně, žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2020, č. j. 9 Af 29/2016 – 143, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Af 29/2016-169,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá.**
- II.** Kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení **se zamítají.**
- III.** Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV.** Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení **jsou povinni** uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti každý rovným dílem částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce advokáta JUDr. Milana Vašíčka, MBA.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí ministra financí, kterým zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015,

č. j. MF-206/2015/34-9. Jím žalovaný zrušil povolení provozovat loterie nebo jiné podobné hry na adrese Okružní 1, Aš, pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou města Aš č. 1/2014, o stanovení veřejně přístupných míst (dále jen „vyhláška“).

[2] V žalobě žalobkyně namítala, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími námitkami, a dále uvedla, že při přijímání novely zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), nebyl dodržen notifikační proces pro normy technického charakteru předpokládaný směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES. Napadené rozhodnutí mělo také porušit princip dělby moci a s ohledem na nedostatečné přechodné období k tomu, aby přizpůsobila své podnikání nové regulaci, konstatovala žalobkyně také porušení svých ústavně zaručených základních práv. Odnětím povolení k provozování loterie a jiné podobné hry bylo porušeno její legitimní očekávání. Odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 1. 2015, *Vékony proti Maďarsku*, č. 65681/13 a na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 6. 2015, *Berlington Hungary*, C-98/14. Délka správního řízení přitom nemůže nahradit přechodné období. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nerespektoval hierarchii právních norem, neboť nepředložil předběžnou otázku podle § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve věci souladu vyhlášky se zákonem Ministerstvu vnitra. Žalobkyně také poukázala na nezákonnost a neústavnost vyhlášky, jelikož zakazuje hazard v celém městě, přičemž stanoví jedinou výjimku, kterou je objekt na adrese Hlavní 486, Aš. Ten vlastní společnost TEBYT AŠ, s. r. o., tedy právnická osoba, jejímž jediným společníkem je osoba zúčastněná na řízení (město Aš). Tímto způsobem si tak město vytvořilo „monopol“ na provoz hazardních her v centru města bez jakéhokoliv omezení. Takový postup však z vyhlášky činí paakt. Žalobkyně současně uvedla, že vyhláška nepřiměřeně omezuje její podnikatelskou činnost. Nevidí důvod, aby svéprávní a plnoletí lidé nemohli hrát hazardní hry, pokud jim nic nebrání například v konzumaci alkoholu. Konečně odkázala na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 9. 2014, podle kterého se obce při zásahu do hospodářské soutěže musí řídit objektivními kritérii. Tomu však osoba zúčastněná na řízení nedostála.

[3] Městský soud konstatoval, že rozhodnutí ministra financí je přezkoumatelné. Správní orgány nemusí detailně reagovat na každou námitku účastníka řízení, jestliže proti jeho námitkám postaví argumenty, které je jako celek vyvrací. K nedodržení notifikačního procesu uvedl, že tato otázka není pro nynější věc relevantní, neboť oprávnění obcí plyne kromě zákona o loteriích také ze zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“). Duplicita oprávnění však ve smyslu zásady *superfluum non nocet* není problematická. K porušení základních práv pak městský soud uvedl, že oprávnění obcí regulovat hazard na jejich území plynulo ze zákona o obcích již dříve, a proto žalobkyně nemohla požívat legitimního očekávání, že její podnikání nebude v budoucnu regulováno. Proto nemělo význam, aby se soud zabýval odkazovanou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie. Nad rámec této argumentace uvedl, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu není v případech jako je tento přítomen unijní prvek a nemůže tak dojít k zásahu do svobody pohybu uvnitř Unie. Pokud jde o porušení ochrany hospodářské soutěže, stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nejsou obecně závazná. Dále soud reagoval na námitku týkající se povinnosti žalovaného předložit vyhlášku k posouzení Ministerstvu vnitra postupem podle § 57 odst. 1 písm. a) nebo b) správního řádu. Takovou povinnost však žalovaný neměl, neboť si o zákonnosti vyhlášky mohl učinit úsudek sám [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu].

[4] Důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí však byla diskriminační povaha vyhlášky. Městský soud uvedl, že osoba zúčastněná na řízení stanovila plošný zákaz hazardu v celém městě s výjimkou objektu na adrese Hlavní 486, Aš, který je ve vlastnictví společnosti ovládané osobou zúčastněnou na řízení. O této skutečnosti přitom nebylo mezi účastníky sporu. Městský soud uvedl, že ze spisu je zjevný zájem osoby zúčastněné na řízení na dosažení vztahu

přiměřenosti mezi ochranou sociálně znevýhodněných skupin a zájmu na minimalizaci případných ztrát provozovatelů hazardních her v důsledku přijetí vyhlášky (dopis osoby zúčastněné na řízení provozovatelům ze dne 15. 7. 2011). Městský soud však shledal vyhlášku diskriminační. Není zřejmé, jak má být u objektu, kterému byla jako jedinému na území města Aš udělena výjimka, zajištěna deklarovaná vzdálenost od škol a školských zařízení. Zákaz přitom platí pro celou ulici Hlavní a není zřejmé, že by tímto objektem ulice končila. Objekt je přitom dvě minuty chůze od školského zařízení – mateřské školy Neumannova, což je zřejmé z mapy, kterou osoba zúčastněná na řízení přiložila ke svému vyjádření, či z internetového prohlížeče Google. Neobstojí přitom vyjádření osoby zúčastněné na řízení, že objekt nebylo možné pronajmout k jinému účelu než provozování hazardu a že město zde může lépe zajistit dodržování veřejného pořádku. I kdyby tomu tak bylo a obec nepřipustila změnu vlastníka objektu, zůstalo nevysvětleno, z jakého důvodu se zvolené kritérium vzdálenosti mezi provozovnou a školským zařízením na tuto adresu nevztahuje.

[5] Městský soud přijal a vyhlásil rozsudek, jímž napadené správní rozhodnutí zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení (č. l. 141 spisu městského soudu). Písemné vyhotovení rozsudku, které městský soud založil do spisu a ve stejnopisech odeslal účastníkům řízení, však obsahovalo výrok, podle něhož se žaloba zamítá. Odůvodnění rozsudku pak odpovídalo jeho vyhlášenému znění.

II. Obsah kasačních stížností, opravné usnesení městského soudu a vyjádření žalobkyně

[6] S ohledem na to, že městský soud doručil účastníkům řízení zamítavý rozsudek, napadla jej kasační stížností žalobkyně. V ní uvedla celou řadu argumentů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zaprvé namítla rozpor výroku a odůvodnění napadeného rozsudku. Dále uvedla, že vyhláška je přímo diskriminační, neboť zakládá jiné povinnosti osobám ve stejném postavení. Trvala také na námitce nedodržení notifikačního procesu a zopakovala, že žalovaný porušil správní řád, jestliže nepředložil vyhlášku k posouzení Ministerstvu vnitra. Žalobkyně současně navrhla předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie z důvodu, že vyhláška představuje omezení volného pohybu osob uvnitř Unie. Závěrem zopakovala námitku zásahu do jejich základních práv a svobod.

[7] Z důvodu existence dvou verzí rozsudků založených ve spise městského soudu podala kasační stížnost také osoba zúčastněná na řízení (dále také jako „stěžovatelka“). Předně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro rozpor výroku a odůvodnění [103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V případě, že by vyšlo najevo, že soud vydal rozsudek rušící napadené rozhodnutí, namítala jeho nezákonnost pro nesprávné právní posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatelka považuje za nepřijatelné, aby městský soud odůvodnil své rozhodnutí na základě nahlížení do map prostřednictvím internetového vyhledávače Google. Dále uvedla, že vyhláška není diskriminační, neboť pouze vymezila, v jakém objektu na ulici Hlavní mohou být provozovány hazardní hry, a naopak, kde provozovány být nesmí. Tím však nedošlo ke zvýhodnění některých subjektů na úkor jiných. Dále uvedla, že pokud soud hodlal neaplikovat vyhlášku, měl použít kritéria pro přezkum obecně závazných vyhlášek vymezená Ústavním soudem v nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04. Soud se soustředil pouze na ulici Hlavní a jiné objekty ve městě neřešil. Přitom nepřihlédl ke skutečnosti, že Ústavní soud ruší pouze sporná ustanovení a ostatní ve vyhlášce nechává v platnosti. Závěr soudu, že objekt na ulici Hlavní je v blízkosti mateřské školy, ignoruje listiny předložené stěžovatelkou. Namísto toho si podklady pro své rozhodnutí městský soud tzv. „vygooglil“. Závěry městského soudu jsou tak absurdní. Pokud obec například vymezí plochy pro stánkový prodej, nemusí být takové řešení diskriminační. Stejně tak je tomu i v případě hazardu. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[8] Na základě zjištění plynoucích z obsahu kasačních stížností a soudního spisu, včetně protokolu o hlasování, kasační soud vyzval městský soud k opravě výroku v písemném vyhotovení rozsudku. Městský soud po této výzvě vydal opravné usnesení ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Af 29/2016-169, jímž opravil výrok v písemném vyhotovení napadeného rozsudku tak, že se rozhodnutí žalovaného ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Současně přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. V reakci na vydání opravného usnesení napadl rozsudek městského soudu též žalovaný (dále také jako „stěžovatel“). V nepříliš rozsáhlé kasační stížnosti, která se obsahově shoduje s vyjádřením k dříve podané kasační stížnosti stěžovatelky, konstatoval, že vyhláška není diskriminační. Uvedl, že stěžovatelka v řízení před městským soudem dostatečně odůvodnila přijetí vyhlášky. Vyhláška stěžovatelky současně umožňuje provozování hazardu v budově na ulici Hlavní různým subjektům, a tudíž nemůže být diskriminační. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[9] Žalobkyně se vyjádřila ke kasační stížnosti stěžovatelky tak, že zřejmě nepochopila závěry městského soudu. Městský soud nijak netvrdí, že stěžovatelka nemůže regulovat hazard. Pokud však stanoví výjimku, pak je třeba, aby tak učinila na základě objektivních a transparentních kritérií. Současně soud vyhlášku nezrušil, pouze k ní pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí nepřihlédl. Dále se žalobkyně vyjádřila také ke kasační stížnosti stěžovatele. Jeho výklad vyhlášky je mylný a účelový. Stěžovatel současně nijak nepolemizuje se závěry napadeného rozsudku. Žalobkyně upozornila, že listiny dodané stěžovatelkou, které prokazují nediskriminační charakter vyhlášky a dokládají opakované narušování veřejného pořádku, se vztahují k jiným provozovnám, a nikoliv k provozovně žalobkyně. Nebylo tak vysvětleno, proč právě jediná provozovna v centru města může zůstat, zatímco jiné nikoliv. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud obě kasační stížnosti zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti žalobkyně a konstatoval, že její kasační stížnost je tzv. „subjektivně“ nepřijatelná, resp. že ji podala osoba zjevně neoprávněná. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, č. 3321/2016 Sb. NSS, platí, že „*kasační stížnost podaná účastníkem řízení, který byl v řízení před krajským soudem úspěšný [...], je [...] nepřijatelná*“. Možnost účastníků řízení domáhat se přezkumu rozhodnutí krajského soudu se tak liší v závislosti na výsledku tohoto řízení. Kasační stížnost tak může podat pouze účastník, který byl v řízení před krajským soudem neúspěšný, případně kterému byla rozhodnutím krajského soudu způsobena jiná újma na jeho právech (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33). S ohledem na to, že městský soud napadeným rozsudkem žalobě vyhověl a rozhodnutí ministra financí zrušil, je třeba kasační stížnost úspěšné žalobkyně považovat za „subjektivně“ nepřijatelnou, resp. žalobkyně není osobou oprávněnou k jejímu podání.

[11] Poté kasační soud přikročil k posouzení kasačních stížností osoby zúčastněné na řízení a žalovaného. Konstatoval, že jejich kasační stížnosti byly podány včas (opravné usnesení bylo žalovanému doručeno dne 21. 10. 2020, přičemž kasační stížnost byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 2. 11. 2020), oprávněnými osobami (pokud jde o procesní postavení stěžovatelky jako osoby zúčastněné na řízení, viz odst. 47 usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 177/2016 – 139, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 10 As 265/2020 - 57) a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost obou kasačních stížností v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **nejsou** důvodné.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že s ohledem na vydání opravného usnesení již není třeba se zabývat obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť rozpor mezi výrokem

a odůvodněním napadeného rozhodnutí byl opravným usnesením odstraněn. Stěžovatelka však uplatnila také zcela konkrétní námitku nepřezkoumatelnosti, kterou spatřuje ve skutečnosti, že městský soud v bodě 76 uvedl, že „[vyhlášku] *shledal v tomto rozsahu* [ve kterém stěžovatelka zvýhodnila jí ovládanou společnost] *ve vztahu k ostatním provozovatelům diskriminační a dospěl k závěru, že loterijní vyhlášku nelze v nyní projednávané věci dle čl. 95 odst. 2 Ústavy aplikovat*“. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud naopak uvedl zcela konkrétní důvody, které jej vedly k tomu, aby k vyhlášce nepřihlédl. Pokud stěžovatelka zastává jiný výklad, nelze napadený rozsudek bez dalšího považovat za nepřezkoumatelný z důvodu odlišného právního názoru. K tomu ostatně slouží kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek městského soudu je tak srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto je přezkoumatelný.

[13] Jedinou spornou otázkou tedy zůstává, zda městský soud postupoval správně, pokud neaplikoval vyhlášku s ohledem na její diskriminační povahu. Jelikož je argumentace stěžovatelky i stěžovatele ve vztahu k této otázce shodná, posoudil kasační soud námitky stěžovatelky i stěžovatele společně a v jednom celku.

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením městského soudu, že vyhláška má diskriminační povahu, neboť bez přijatelných důvodů zvýhodnila společnost ovládanou stěžovatelkou. Stěžovatelka v řízení před městským soudem předložila celou řadu dokumentů, ze kterých jsou zřejmé úvahy, jež ji vedly k přijetí vyhlášky. Z nich však nevyplývá, z jakého důvodu je v centru města ponechána právě jedna provozovna, která se současně nachází v blízkosti mateřské školy. V tomto ohledu platí závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 41/18, podle něhož nejsou-li důvody přijetí obecně závazné vyhlášky zjevné, je to nakonec obec, která musí relevantní důvody dodatečně vylicít a obhájit. Současně platí, že je obec může zformulovat až dodatečně. Stěžovatelka těmto požadavkům dostala pouze co do potřeby přijetí regulace (rušení nočního klidu, stížnosti obyvatel v sousedství provozoven atp.), avšak nikoliv v otázce důvodnosti připuštění jediné výjimky v podobě objektu ve vlastnictví společnosti stoprocentně vlastněné obcí.

[15] V nálezu ze dne 5. 8. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 35/13, Ústavní soud neakceptoval obecně závaznou vyhlášku, která zakazovala provádění pyrotechnických efektů a ohňostrojů jako činností, které mohou narušovat veřejný pořádek nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, avšak z tohoto zákazu zastupitelstvo města stanovilo obecnou výjimku pro všechny akce pořádané obcí samotnou. Ústavní soud k tomu uvedl, že pokud zákon umožňuje obci zakázat či omezit ze stanovených důvodů a ve veřejném zájmu určité činnosti, musí takové zákazy či omezení platit pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky, a zejména pro všechny osoby, které by takové činnosti mohly či chtěly vykonávat, a to včetně obce samotné.

[16] Nejvyšší správní soud má za to, že tyto závěry jsou použitelné i v nyní projednávané věci, neboť také v tomto případě jde o regulaci sledující ochranu veřejného pořádku, stěžovatelka stanovila omezení pro vlastníky objektů, ve kterých byly provozovány hazardní hry, a současně vytvořila výjimku pro objekt, jenž vlastnila prostřednictvím jí ovládané společnosti.

[17] Pokud stěžovatelka ve vyhlášce umožnila provozování hazardních her v jediném objektu, který je vlastněn společností stoprocentně ovládanou stěžovatelkou (stěžovatelka je jejím jediným společníkem), nepochybně tak tuto společnost (a jejím prostřednictvím samu sebe) zvýhodnila. Nejvyšší správní soud pak nemůže akceptovat odůvodnění, že stěžovatelka je schopna pouze v tomto objektu kontrolovat dodržování veřejného pořádku. Obec jako veřejnoprávní korporace má povinnost pečovat o vytváření podmínek pro uspokojování potřeb svých občanů, kam spadá mimo jiné i ochrana veřejného pořádku (viz § 35 odst. 2 *in fine* zákona o obcích) na celém svém území, nikoliv pouze v objektech, které jsou obcí vlastněné, nebo které jsou vlastněné subjekty ovládanými obcí. Argument uplatněný stěžovatelkou proto nemůže

v žádném případě sloužit jako odůvodnění pro zvýhodnění vlastníka objektu, v němž vyhláška připustila provozování hazardních her. Diskriminační úmysl stěžovatelky naopak dokládá její vyjádření k žalobě (bod 17, č. l. 56 spisu městského soudu), v němž uvedla, že nemovitost několikrát nabízela k pronájmu, avšak neúspěšně. Současně poukázala na záměr tento objekt opět nabízet k pronájmu za účelem provozování hazardu. Podle kasačního soudu tato argumentace podporuje závěr městského soudu o diskriminační povaze vyhlášky. Ta spočívá ve vyloučení konkurence mezi provozovateli hazardních her na území města (v zákazu provozování hazardních her vyjma jediné nemovitosti) a následném pronájmu nemovitosti za výhodnějších podmínek pro jejího vlastníka, neboť se bude jednat o jedinou nemovitost, v níž lze na území města provozovat hazard.

[18] Kasační soud neakceptoval ani námitku stěžovatelky, že závěry městského soudu o diskriminaci nemají oporu ve spisu. Byla to právě stěžovatelka, která předložila řadu dokumentů, aby odůvodnila přijetí vyhlášky. Mezi těmito dokumenty se nacházela i mapa s vyznačením míst, na nichž byl doposud hazard provozován. Pokud městský soud použil internetový prohlížeč, aby si tyto údaje ověřil, nelze na jeho postupu shledat nic nezákonného. Tím spíše, pokud zjištění z internetu sloužila toliko podpůrně. Není proto ani pravdou, že by městský soud ignoroval listiny předložené stěžovatelkou. Právě naopak, z napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud vzal tyto dokumenty v potaz a přihlédl k nim právě v části, ve které hodnotil důvody přijetí regulace. Závěr o diskriminační povaze vyhlášky tak městský soud učinil na základě samotného textu vyhlášky, listin předložených stěžovatelkou a tvrzení účastníků o vlastnictví budovy na adrese Hlavní 486, Aš, o němž ostatně nebylo v řízení sporu.

[19] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že městský soud nemusel nutně použít algoritmus Ústavního soudu pro přezkum obecně závazných vyhlášek (tzv. čtyřbodový test zavedený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 63/04). Jde o specifickou metodu přezkumu, kterou používá Ústavní soud v řízení o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých částí podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy, což neznamená, že by tento test musel být používán ve všech řízeních, v nichž je třeba posoudit zákonnost obecně závazné vyhlášky. Městský soud dospěl k závěru o nezákonnosti vyhlášky na základě skutečností a důvodů, které obstojí i mimo rámec testu používaného Ústavním soudem (pouze pro úplnost lze uvést, že diskriminační povaha vyhlášky by tak jako tak spadala do třetího kroku testu, jímž je zneužití působnosti obce, viz část IV. nálezu sp. zn. Pl. ÚS 63/04). Na základě těchto závěrů městský soud k obsahu vyhlášky pouze nepřihlédl, neboť je při svém rozhodování vázán toliko zákonem a mezinárodní smlouvou (čl. 95 odst. 1 Ústavy). Pokud tedy shledal, že vyhláška je diskriminační, zcela správně ji při přezkumu napadeného správního rozhodnutí neaplikoval. Ani tato námitka tedy není důvodná. Pokud jde o odkaz stěžovatelky na náleze ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, body 40 a 41, stěžovatelka neuvedla konkrétní důvody, pro které se dovolává analogického použití tohoto rozhodnutí na projednávaný případ. Z části nálezu, na kterou stěžovatelka odkazuje, vyplývá, že právní úprava regulující pouze jeden konkrétní případ je akceptovatelná, pokud neporušuje princip rovnosti. Ústavní soud také uvedl, že „[v]e vztahu k obecně závazným vyhláškám, [...] je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá.“ Jak již kasační soud uvedl výše, v daném případě vyhláška zvýhodnila stěžovatelkou ovládanou společností tak, že bez přijatelného zdůvodnění umožnila provozování hazardních her pouze v nemovitosti vlastněné touto společností.

[20] Konečně nelze souhlasit ani s námitkou, že městský soud nezohlednil právo stěžovatelky na samosprávu. Z napadeného rozsudku je naopak zřejmé, že městský soud si byl tohoto ústavně zaručeného práva vědom, avšak uvedl, že i obce musejí při jeho výkonu respektovat princip rovnosti a zákaz diskriminace. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje. Právo obcí na samosprávu není absolutní, nýbrž podléhá omezením jako celá řada jiných ústavně

zaručených práv, a to at' už omezením plynoucím z nutnosti prosazení konkurujícího veřejného zájmu či jiných ústavně zaručených práv a svobod. V daném případě stěžovatelka vykonávala právo na samosprávu v rozporu s principem rovnosti a zákazem diskriminace, proto kasační soud považuje omezení práva na samosprávu za přiměřené.

[21] Závěrem kasační soud opakuje, že kasační námitky stěžovatele (žalovaného) se obsahově překrývaly s námitkami stěžovatelky (osoby zúčastněné na řízení). Námitky stěžovatele proto nevyporádal samostatně, ale společně a v jednom celku s námitkami stěžovatelky (osoby zúčastněné na řízení).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti stěžovatelky a stěžovatele nejsou důvodné, a s ohledem na to je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Kasační stížnost žalobkyně pak Nejvyšší správní soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka a stěžovatel v řízení úspěch neměli, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch a byla v řízení o kasačních stížnostech zastoupena advokátem, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobkyně učinila dva úkony, a to dvě samostatná vyjádření ke kasačním stížnostem stěžovatelky a stěžovatele. Jelikož se však kasační stížnosti týkají shodné právní otázky, přiznal Nejvyšší správní soud žalobkyni náhradu pouze za jeden z těchto úkonů, a to za vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky (osoby zúčastněné na řízení). Tyto náklady tedy sestávají z jednoho úkonu právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a paušální náhrady výdajů ve výši 300 Kč [§ 14b odst. 5 písm. b) advokátního tarifu]. Zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby, prostřednictvím níž vykonává advokacii. Tato osoba je plátcem DPH, a proto se odměna zvyšuje o tuto daň ve výši 21 % (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Stěžovatelé jsou proto povinni zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení rovným dílem 4.114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu